

Arrest

nr. 273 906 van 10 juni 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 januari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 april 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. BOHLALA, loco advocaat E. MASSIN, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 9 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 15 oktober 2021.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 januari 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert een Afghaans staatsburger te zijn en geboren te zijn in Jalala gelegen in de Pakistaanse provincie Khyber-Pakhtunkhwa (KPK). U bent Pashtoun van origine en u hangt de soennitische strekking

van de Islam aan. U groeide op in het vluchtelingenkamp gelegen in Jalala en volgde les in een koranschool of madrassa. Uw vader had mentale problemen en was arbeidsongeschikt. Ongeveer anderhalve maand voor uw vertrek uit Pakistan is hij verdwenen en u hebt sindsdien niets meer van hem gehoord. Uw moeder heeft de Pakistaanse nationaliteit en uw vader, een Afghaan, had aanvankelijk een Pakistaans identiteitskaart die op niet reguliere wijze was verkregen. Uzelf had geen documenten. Toen men in Pakistan biometrische identiteitskaarten begon uit te geven kon uw vader zijn identiteitskaart niet meer vernieuwen. Op een dag was u in de madrassa toen jullie woning in het vluchtelingenkamp door het leger in brand werd gestoken. Uw oudste broer R.(...) kwam hierbij om het leven en een andere broer, Mohammad E.(...), werd opgepakt en is sindsdien spoorloos. U meent dat buurtbewoners en mensen van de madrassa aan de Pakistaanse autoriteiten hadden gemeld dat jullie Afghanen waren. U keerde niet meer terug naar huis en vertrok naar Europa. U verbleef ongeveer 2 jaar en een half in Turkije en anderhalf jaar in Bosnië vooraleer u in België aankwam. Op 9 september 2020 deed u een verzoek om internationale bescherming. Ter staving van uw verklaringen legde u twee attesten van de koranschool voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Op een verzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielerzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 15.10.2021, p. 2), blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde Afghaanse nationaliteit. Dit is nochtans belangrijk voor de beoordeling van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming.

Identiteit, nationaliteit en herkomst maken immers de kernelementen uit in een asielerprocedure. Het is binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielerlaas kan beoordeeld worden. Het principe van internationale bescherming als surrogaat en laatste uitweg voor het ontbreken van een nationale bescherming, veronderstelt de plicht van elke verzoeker eerst de nationaliteit en bescherming te benutten waarop hij aanspraak kan maken. Bij de beoordeling van de noodzaak aan internationale bescherming en derhalve de vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het essentieel bij voorbaat te bepalen in welk(e) land(en) van herkomst enerzijds de vrees voor vervolging of het risico van ernstige schade ingeroepen wordt en anderzijds in welk(e) land(en) van herkomst bescherming kan worden gezocht en effectief kan worden ingeroepen in de zin van artikel 48/5, § 1 en 2 van de Vreemdelingenwet. De Commissaris-generaal heeft dan ook terecht uw voorgehouden herkomst en nationaliteit grondig bevraagd en beoordeeld. Indien u beweert de Afghaanse nationaliteit en herkomst te hebben, dan dient uw ingeroepen vrees voor vervolging of ernstige schade evenals de mogelijke nationale bescherming ten opzichte van Afghanistan te worden beoordeeld. Indien de verklaringen over de voorgehouden Afghaanse nationaliteit en herkomst niet aannemelijk geacht worden, maakt u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk en dient de commissaris-generaal te besluiten tot de weigering van internationale bescherming.

In casu werd vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen over de herkomst en verblijfsstatus van u en uw ouders in Pakistan niet eensluidend zijn.

Aanvankelijk verklaarde u op de DVZ dat u de Pakistaanse nationaliteit had en trachtte u de asielinstanties te misleiden door voor te wenden dat u minderjarig was (zie oorspronkelijke bijlage 26 dd. 09.09.2020 en DVZ vragenlijst vraag 3). U stelde meerbepaald dat uw beide ouders de Pakistaanse nationaliteit hadden en dat jullie daardoor geen immigratiekaarten konden krijgen (Verklaring DVZ, vraag 6). Op het CGVS paste u uw verklaringen over de identiteitsdocumenten van uw ouders verschillende keren aan. Aanvankelijk stelde u niet te weten of uw vader in Pakistan een pas had of niet (CGVS, p. 3). Later stelde u dat uw oudste broer gezegd had dat hij de Pakistaanse identiteitskaart en Pakistaanse nationaliteit voor uw vader in orde had gebracht (CGVS, p. 8). Voorts verklaarde u op de DVZ nog dat uw beide ouders geboren zijn in het district Marawara van de Afghaanse provincie Kunar. Op het CGVS wijzigde u echter uw verklaringen en verklaarde u dat uw moeder afkomstig is uit Bajaur (een district van de Pakistaanse provincie KPK). Hiermee geconfronteerd bleef u erbij dat uw moeder afkomstig is van Bajaur en voegde u toe dat Kunar op de grens ligt, dat uw ouders heen en weer reisden en dat uw vader mentale problemen heeft (CGVS, p. 4). Uw moeder haar Pakistaanse identiteitskaart zou vernield zijn in een brand in jullie woning. Gevraagd of zij als Pakistaans staatsburger een nieuwe identiteitskaart had aangevraagd moest u echter het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 8). Voorts verklaarde u dat uw broer geprobeerd had om ook voor u de Pakistaanse nationaliteit te verkrijgen maar dat dit niet gelukt was. U beschikt echter niet over een (begin van) bewijs van de administratieve handelingen die uw broer zou verricht hebben (CGVS, p. 9). Na de pauze ingelast tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS wijzigde u opnieuw uw verklaringen en stelde u dat uw vader ten tijde van uw geboorte een Pakistaanse identiteitskaart had die op onrechtmatige wijze was verkregen. Toen hij een nieuwe kaart moest halen bleek dat hij niet terug te vinden was in de registers. Toen u erop gewezen werd dat uw moeder als geboren en getogen Pakistaanse toch wel een nieuwe kaart had moeten gekregen hebben repliceerde u dat u het niet wist en dat ze het volgende gezegd hadden tegen haar: als de kaart van uw man fout, is de uwe dat ook (CGVS, p. 11). Van een verzoeker om internationale bescherming kan echter verwacht worden dat hij van bij aanvang van de procedure correcte en consistente informatie verschaft over de identiteitsdocumenten en nationaliteit van zichzelf en zijn ouders.

Daarnaast verklaarde u op de DVZ dat u geboren bent in Peshawar, maar toen u op het CGVS gevraagd werd naar uw geboorteplaats stelde u geboren te zijn in Jalala gelegen in de buurt van de stad Mardan. Geconfronteerd met uw verklaringen op de DVZ (Verklaring DVZ, vraag 5 en CGVS, p. 2) antwoordde u dat u Peshawar had genoemd omdat dit een grote stad is en Mardan kleiner is, hetgeen niet volstaat als uitleg. U wist niet te zeggen of u thuis of in een ziekenhuis geboren bent en u verklaarde dat u niet beschikte over een geboorteakte (CGVS, p. 3). Toen u er later tijdens het onderhoud op gewezen werd dat het toch niet aannemelijk was dat uw ouders nooit een geboortebewijs voor u hadden aangevraagd wijzigde u uw verklaringen. U stelde dat jullie wel documenten hadden maar dat deze verloren gegaan zijn in een brand. U gaf verder nog aan dat er op uw geboorteakte geschreven stond dat u in Afghanistan bent geboren om daarna te stellen dat u de geboorteakte nooit had gezien en dat dit niet belangrijk is omdat men bij Afghanen de geboortedatum niet vermeldt (CGVS, p. 9 en 13).

Vervolgens dient er op gewezen dat uw kennis van Afghanistan, uw beweerde land van nationaliteit, te beperkt is. Dit temeer omdat u verklaart dat u geboren en getogen bent in het vluchtelingenkamp Jalala (CGVS, p. 9). Zo wist u niet van waar in het district Marawara uw vader afkomstig is en u kende ook geen andere plaatsen in de provincie Kunar (CGVS, p. 4 en 13). Toen u daarna gevraagd werd naar andere plaatsen, steden of dorpen in Afghanistan moest u eveneens het antwoord schuldig blijven (CGVS, p. 4). U wist weliswaar dat de Afghaanse kalender verschilt van de westerse maar gevraagd welk jaar het dan was volgens de Afghaanse kalender bleek u dit niet met zekerheid te kunnen zeggen. U repliceerde misschien 2014 en 1400 (CGVS, p. 11). U kon bovendien geen enkele van de Afghaanse maanden bij naam noemen en gevraagd naar woorden die verschillen in het Afghaans dialect van het Pashtou en het Pakistaans dialect verklaarde u het volgende: In Pakistan is het januari, februari en in Afghanistan is het Rajab, Shaban, Raban. Deze laatstgenoemde zijn echter maanden van de Arabische kalender. Hiermee geconfronteerd stelde u dat u deze inderdaad had geleerd in de koranschool en voegde u toe dat ze die misschien ook gebruiken in Afghanistan (CGVS, p. 11). Gevraagd of er bij jullie thuis Afghaanse gerechten werden gegeten antwoordde u bevestigend en stelde u dat jullie alle gerechten 'deden' en een tandoori oven hadden. Gevraagd naar voorbeelden van specifiek Afghaanse gerechten (die Pakistanen niet eten) noemde u enkel Kabuli rijst en 'korma jagah' om dan te zeggen dat korma ook in andere landen wordt gegeten. Gevraagd naar Afghaanse feestdagen antwoordde u dat jullie thuis de Afghaanse Onafhankelijkheidsdag of Nationale Feestdag vierden, maar u kende de datum hiervan niet (CGVS, p.13). Gevraagd naar documenten voor Afghaanse vluchtelingen in Pakistan antwoordde u dat ze mohajer kaarten of

vluchtelingenkaarten genoemd worden (CGVS, p. 7). Van een POR kaart of Proof of Registration kaart had u nog nooit gehoord. Nochtans is dit het document dat afgeleverd werd aan Afghaanse vluchtelingen. Er werd u voorts nog gevraagd of u sinds augustus de situatie in Afghanistan gevolgd hebt via de media waarop u bevestigend antwoordde. Gevraagd om te vertellen over de situatie verklaarde u dat de overheid weg is en dat Afghanistan nu onder controle staat van de taliban. U wist hier echter niets meer over te zeggen en u kon ook geen namen noemen van taliban leden die er nu in de regering zitten (CGVS, p. 11). Tot slot dient toegevoegd dat u niet beschikt over enig (begin van) bewijs van uw beweerde Afghaanse nationaliteit.

Voor de volledigheid dient er nog op gewezen te worden dat uw verklaringen over de brand in uw ouderlijke woning evenmin eensluidend zijn. Zo maakte u op de DVZ geen enkele melding van de brand in jullie woning. U verklaarde er dat het leger huiszoekingen deed, dat ze naar uw woning kwamen en dat uw oudere broer R.(...) werd doodgeschoten toen hij probeerde weg te lopen (DVZ Vragenlijst, vraag 4 en 5). Dat jullie woning in het vluchtelingenkamp is afgebrand zonder dat er enige schade was aan de andere woningen is bovendien opmerkelijk. U legde tot op heden geen stukken voor ter staving van de brand of van de dood van uw broer en dit terwijl u hier wel naar werd gevraagd (CGVS, p. 6 en 9).

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk over de Afghaanse nationaliteit te beschikken. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit en nationaliteit van Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan de door u aangehaalde nood aan bescherming die er onlosmakelijk mee verbonden is. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over uw nationaliteit, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over uw werkelijke nationaliteit, waar u voor uw aankomst in België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Het belang duidelijkheid te verschaffen over nationaliteit kan niet genoeg benadrukt worden.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS dd. 15.10.2021 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen, en u werd in de loop van het persoonlijk onderhoud verschillende keren gewezen op het feit dat uw verklaringen over de verblijfsstatus en nationaliteit van uw familie inconsistent waren en er werd u nogmaals medegedeeld dat u de plicht hebt om de waarheid te vertellen over uw nationaliteit (CGVS, p. 3, 8, 10 en 11).

Door bewust de ware toedracht aangaande uw werkelijke nationaliteit, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming.

De door u voorgelegde attesten van de koranschool kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Naast de aanwezige corruptie is Pakistan zowel een land van verblijf, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen, hetgeen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse documenten. In Pakistan zijn ronselaars en smokkelaars actief die de inwoners van Pakistan of de buurlanden, zoals Afghanen, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel- en Migratiebeleid op het feit dat u niet mag worden teruggestuurd naar Afghanistan, het door u genoemd land van herkomst, vermits u niet over de Afghaanse nationaliteit beschikt."

2. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen "48/3, 48/, 48/6 en 62" van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het CGVS (hierna: KB CGVS) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

Hij erkent dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Hij legt hierover echter uit dat hij moeilijkheden had om de vragen van de protection officer te begrijpen en hij veel “druk” (lees: stress) had voor zijn persoonlijk onderhoud.

Verzoeker geeft aan dat wat hij aan het CGVS vertelde, de waarheid is. Hij wijst er in dit verband nog op dat de interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) vaak in moeilijke omstandigheden plaatsvinden en refereert naar de Salduz-jurisprudentie van het EHRM.

Wat betreft het ontbreken van identiteitsdocumenten, herhaalt verzoeker dat de zijne en deze van zijn gezin zijn vernietigd in een brand, gesticht door het Pakistaanse leger.

Verder haalt verzoeker landeninformatie aan betreffende de (veiligheids)situatie in Afghanistan.

3. Voorafgaand

3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

3.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13,

lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4. Beoordeling

4.1. Verzoeker verklaart dat hij zijn hele leven als Afghaanse vluchteling in Pakistan heeft verbleven. Op een dag zou de woning in het vluchtelingenkamp, waar hij samen met zijn ouders en broers woonde, door het Pakistaanse leger in brand zijn gestoken. Zijn oudste broer zou hierbij om het leven gekomen zijn en zijn andere broer zou zijn opgepakt en sindsdien spoorloos zijn. Verzoeker keerde niet meer terug en vertrok naar Europa.

4.2. Zowel voor de erkenning als vluchteling overeenkomstig het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag, als voor de toekenning van de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in het door verzoeker geschonden geachte artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, is het van cruciaal belang om met zekerheid het 'land van herkomst' van de asielzoeker vast te stellen, gelet op de rol van internationale bescherming als surrogaat voor de bescherming die desgevallend door de nationale overheid kan worden verstrekt.

De Raad herinnert eraan dat de medewerkingsplicht in hoofde van verzoeker, die zijn oorsprong vindt in artikel 13 van de richtlijn 2013/32/EU "*verplichtingen van verzoeker*", inhoudt dat hij samenwerkt met de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van zijn verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van artikel 4, lid 2 van de richtlijn 2011/95/EU, vast te stellen. Het komt verzoeker dus vooreerst toe de nodige elementen te verschaffen om te kunnen overgaan tot de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

Van verzoeker mag dus worden verwacht dat hij duidelijkheid schept over zijn nationaliteit en zijn verschillende verblijfplaatsen, zowel de eerdere als laatste verblijfplaatsen, zodat er een duidelijk zicht is op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. In de bestreden beslissing wordt terecht benadrukt dat identiteit, nationaliteit en herkomst de kernelementen van een asielprocedure uitmaken.

Het is belangrijk voor de asielinstanties om het land van nationaliteit te kunnen vaststellen ten aanzien van hetwelk het onderzoek van de beschermingsaanvraag dient te worden uitgevoerd.

Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier wordt vastgesteld dat de verzoeker de Afghaanse nationaliteit niet bezit, en deze persoon doorheen zijn verklaringen over zijn verblijfplaatsen geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie elders, dan moet worden besloten dat de door hem aangebrachte asielmotieven en nood aan bescherming niet worden aangetoond.

Indien de asielzoeker verder in gebreke blijft zijn beweerde nationaliteit of zijn staatloosheid aannemelijk te maken, kan hij onmogelijk in aanmerking komen voor internationale bescherming aangezien niet kan worden bepaald in functie van welk land de vrees voor vervolging of het risico op ernstige schade dient te worden beoordeeld.

4.3. Na zorgvuldige lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker zijn Afghaanse nationaliteit niet aannemelijk maakt. Hij stelt vast dat (i) verzoekers opeenvolgende verklaringen over zijn herkomst en verblijfsstatus en deze van zijn ouders in Pakistan niet eensluidend zijn, (ii) zijn kennis van Afghanistan te beperkt is en (iii) zijn verklaringen over de brand in zijn ouderlijke woning evenmin eensluidend zijn.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van bovenstaande motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers Afghaanse nationaliteit, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij om onderstaande redenen in gebreke blijft.

4.4. Verzoeker erkent dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. In een poging deze te vergoelijken wijst verzoeker erop dat de gehooromstandigheden bij de DVZ vaak heel moeilijk zijn en verwijst hij naar de Salduz-jurisprudentie van het EHRM.

De Raad herinnert er enerzijds aan dat de DVZ en het CGVS geen rechtsprekende organen zijn, maar deel uitmaken van het bestuur en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur in acht moeten nemen, en anderzijds dat het arrest inzake Salduz een strafprocedure betreft. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat het recht op bijstand van een advocaat zoals gesteld in de zaak Salduz mutatis mutandis geldt in zijn zaak vermits hij geen “verdachte” is bij het onderzoek naar zijn asielaanvraag en hij ook niet werd “ondervraagd” door de “politie”, doch enkel door de asielinstanties werd gehoord teneinde zijn beschermingsverzoek toe te lichten. Het CGVS is er door de wet enkel mee belast na te gaan of de betrokken verzoeker beantwoordt aan de definitie van vluchteling zoals bepaald in het Vluchtelingenverdrag en in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont derhalve niet aan dat artikel 6 van het EVRM tijdens het onderzoek naar zijn vrees voor vervolging door de asielinstanties werd geschonden.

Verder wijst de Raad op wat volgt.

Het verslag opgetekend bij de DVZ geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Echter slaagt verzoeker er niet in zijn beweringen dienaangaande hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze opgetekende verklaringen wel een getrouwe weergave zijn van wat hij heeft gezegd, gelet op de omstandigheden waarin het interview op de DVZ plaatsvindt (haastig, met lawaai, soms geen herlezing, zonder advocaat), toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Evenmin toont verzoeker in concreto aan op welke wijze de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon een weerslag zou kunnen hebben gehad op zijn verklaringen bij de DVZ.

Het is overigens niet ernstig om na confrontatie met de bestreden beslissing op algemene wijze kritiek te uiten op het verloop van het interview op de DVZ. De Raad wijst erop dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord. Verzoeker heeft echter nagelaten dit te doen. Hij werd bovendien bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en maakte geen gewag van enig tolk- of taalprobleem. Verder blijkt dat de CGVS-vragenlijst in het Pashtou aan hem werd voorgelezen en bevestigde hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dat het interview op de DVZ goed was verlopen (NPO, p. 2). Hij heeft deze ook zonder voorbehoud ondertekend waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle genoteerde verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (CGVS vragenlijst, p. 2). Bij gebrek aan bewijs van het tegendeel, wordt datgene wat erin werd opgenomen dan ook geacht overeen te stemmen met zijn verklaringen.

De Raad kan aldus niet anders dan vaststellen dat verzoeker in de mogelijkheid is geweest om de correctheid van het verslag van de DVZ na te gaan en de weergave van zijn verklaringen te controleren, alsook dat hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS de kans kreeg om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten. Indien de vragenlijst ingevuld op de DVZ fouten zou bevatten, kan dan ook worden verwacht dat verzoeker dit bij aanvang van het persoonlijk onderhoud zou hebben rechtgezet.

Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij eensluidende en samenhangende verklaringen aflegt over zowel zijn herkomst en verblijfsstatus in Pakistan alsook die van zijn ouders als over de brand in zijn ouderlijke woning, aangezien dit de kern uitmaakt van zijn vluchtrelaas. De vaststelling dat verzoeker hiertoe niet in staat was, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Verzoeker benadrukt dat hetgeen hij aan het CGVS heeft verteld, de waarheid is. Echter, het zich louter scharen achter één van de tegenstrijdige verklaringen, zonder overtuigende elementen aan te voeren waarom die verklaring de juiste zou zijn, volstaat niet om de vastgestelde tegenstrijdigheden op te heffen.

4.5. Waar verzoeker opwerpt dat hij moeilijkheden had om de vragen van de protection officer te begrijpen, strookt dit niet met de notities van zijn persoonlijk onderhoud.

Bij aanvang en na afloop van het gehoor gaf verzoeker vooreerst aan de tolk goed te begrijpen (NPO, p. 2, 14). Er werden hem verder eenvoudige en duidelijke vragen gesteld. Verzoeker begreep ook kennelijk de logica en de inhoud van de vragen; hij kon het gesprek volgen en doorgaans concrete antwoorden

formuleren. Verzoeker brengt geen concrete gegevens bij waaruit het tegendeel blijkt. Hij verklaarde op het einde van het gehoor daarenboven dat hij niets meer toe te voegen had (NPO, p. 14).

Uit het gehoorverslag blijkt nog dat verzoekers advocaat een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud heeft opgevraagd (NPO, p. 2), die hem werd bezorgd op 23 november 2021.

Verzoeker had overeenkomstig artikel 57/5quater van de Vreemdelingenwet gebruik kunnen maken van de mogelijkheid om opmerkingen over te maken met betrekking tot de notities van het persoonlijk onderhoud, doch heeft dit geheel nagelaten.

Verder heeft verzoeker de mogelijkheid om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken over wat er foutief zou zijn vertaald. Het is aan verzoeker om in concreto aan te wijzen wat er mogelijk verkeerd werd vertaald en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door louter te stellen dat hij moeilijkheden had de vragen van de protection officer te begrijpen, toont verzoeker niet aan dat er specifieke fouten zijn gemaakt, dat de verklaringen die hij heeft afgelegd niet of foutief in het gehoorverslag zijn opgenomen en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest.

Verzoeker geeft nog aan dat hij veel stress had tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Evenwel, elk gehoor-gesprek brengt stress met zich mee, wat geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct, coherent en volledig mogelijk te vertellen en de redelijke verwachting dat een verzoeker, ondanks de stress, bij machte is om coherente en volledige verklaringen af te leggen.

4.6. Waar verzoeker herhaalt dat alle identiteitsbewijzen van hemzelf en zijn gezin in de brand van zijn ouderlijke woonst zijn vernietigd en het onmogelijk is voor hem om identiteitsbewijzen te verkrijgen, gaat hij vooreerst voorbij aan de weinig eensluidende verklaringen die hij hierover heeft afgelegd. De commissaris-generaal stelt terdege: *“Zo maakte u op de DVZ geen enkele melding van de brand in jullie woning. U verklaarde er dat het leger huiszoeken deed, dat ze naar uw woning kwamen en dat uw oudere broer R.(...) werd doodgeschoten toen hij probeerde weg te lopen (DVZ Vragenlijst, vraag 4 en 5). Dat jullie woning in het vluchtelingenkamp is afgebrand zonder dat er enige schade was aan de andere woningen is bovendien opmerkelijk. U legde tot op heden geen stukken voor ter staving van de brand of van de dood van uw broer en dit terwijl u hier wel naar werd gevraagd (CGVS, p. 6 en 9).”*

Zoals hoger is gebleken, slaagt verzoeker er niet in deze tegenstrijdige verklaringen te ontcrachten. Aangezien ernstig kan worden betwijfeld dat zijn ouderlijke woning daadwerkelijk door een brand werd vernietigd, komt de bewering als zou hij daarom niet in het bezit zijn van enig identiteitsdocument eveneens op losse schroeven te staan.

Bovendien moet worden vastgesteld dat verzoekers moeder, als Pakistaans staatsburger, een nieuwe identiteitskaart had kunnen aanvragen. Ook hierover legt verzoeker echter inconsistente verklaringen af. Aanvankelijk verklaarde hij niet te weten of zij dit gedaan had (NPO, p. 8) om dan later te beweren dat haar werd gezegd: *“als de kaart van man fout is dan de uwe ook”* (NPO, p. 11).

Los daarvan, neemt de Raad aan dat de juridische en materiële situatie van een verzoeker het onmogelijk kan maken een sluitend bewijs voor te leggen van zijn nationaliteit. Vanuit juridisch standpunt is de vluchteling immers een persoon *“die de bescherming van [zijn] land niet kan of, uit hoofde van [zijn] vrees [te worden vervolgd], niet wil inroepen”* en geniet hij ofwel geen diplomatieke bescherming van dat land, ofwel heeft hij goede redenen om die bescherming niet te willen roepen, hetgeen de vaststelling van zijn nationaliteit door het voorleggen van een sluitend bewijs, zoals een nationaal paspoort of een officieel identiteitsdocument, onmogelijk kan maken. Vanuit materieel standpunt kan de vaststelling van de nationaliteit van de verzoeker om internationale bescherming ook complex worden gemaakt door de omstandigheden waarin hij zijn land heeft moeten ontvluchten of door de verwijdering ten gevolge van zijn ballingschap in het gastland.

Omwille van deze moeilijkheid om een sluitend bewijs voor te leggen, moet de verzoeker om internationale bescherming desgevallend zijn nationaliteit aantonen louter op basis van zijn verklaringen, eventueel onderbouwd door andere stukken die aanwijzingen van zijn nationaliteit zijn of, in het geval van een staatloze, van het land van zijn gewone verblijfplaats. Verzoeker blijft hier echter schromelijk in gebreke nu terecht wordt vastgesteld dat zijn verklaringen dermate tegenstrijdig zijn en hij tevens een uitermate beperkte kennis etaleert van Afghanistan, zijn beweerde land van nationaliteit.

4.7. De door verzoeker voorgelegde attesten van de koranschool vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Uit deze attesten kan immers niet blijken dat verzoeker de Afghaanse nationaliteit heeft. De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Naast de aanwezige corruptie is Pakistan zowel een land van verblijf, vertrek en doorreis is voor vluchtelingen, hetgeen maakt dat er een lucratieve markt is voor het aanbieden en verkrijgen van valse*

documenten. In Pakistan zijn ronselaars en smokkelaars actief die de inwoners van Pakistan of de buurlanden, zoals Afghanistan, proberen te overtuigen om gebruik te maken van hun diensten."

4.8. Gezien het geheel van wat voorafgaat, dient vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt de in de bestreden beslissing geciteerde motieven te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan de Afghaanse nationaliteit van verzoeker. Door zijn ongeloofwaardige verklaringen, zijn gebrekkige kennis van Afghanistan en het ontbreken van bewijskrachtige documenten, verhindert verzoeker de asielinstanties zijn werkelijke nationaliteit en herkomst te bepalen. Doordat hij geen waarheidsgetrouw zicht biedt op zijn nationaliteit en herkomst, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij nood heeft aan internationale bescherming in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden nationaliteit en herkomst, kan immers geen geloof worden gehecht aan de door hem voorgehouden vervolgingsfeiten die onlosmakelijk zijn verbonden met de beweerde Afghaanse nationaliteit.

4.9. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet beroept op het aangevoerde vluchtrelaas en vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker deze motieven niet aannemelijk maakt nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn Afghaanse nationaliteit.

Voor de aanvrager van de subsidiaire beschermingsstatus kan, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een verwijzing naar de algemene toestand in een bepaald land of bepaalde regio niet volstaan. Hij moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. Er moet rekening worden gehouden met de feitelijke toestand, dit is de toestand in het land en de regio waar de aanvrager in het land van herkomst feitelijk heeft verbleven. Gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde herkomst uit en nationaliteit van Afghanistan alsook van zijn vluchtrelaas, maakt verzoeker zelf het bewijs van dergelijk verband met zijn persoon onmogelijk zodat de subsidiaire beschermingsstatus niet kan worden toegekend.

6. De Raad beaamt dat verzoeker door bewust de ware toedracht van zijn werkelijke nationaliteit te verzwijgen – een kernelement van zijn relaas –, niet aannemelijk maakt dat hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming. Een verdere bespreking van de veiligheidssituatie in Afghanistan, gevaren vanwege de taliban en risicoprofielen, zoals uiteengezet in het verzoekschrift, is dan ook niet dienstig nu deze onmogelijk op verzoekers persoonlijke situatie kunnen worden betrokken.

7. Wat betreft de artikelen 17 en 27 van het KB CGVS, geeft verzoeker niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. Artikel 27 van voormeld KB is bovendien opgeheven. De aangevoerde schendingen zijn dan ook niet dienstig.

8. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES